

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

SVTROJICA.MELBOURNE [СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК](https://www.youtube.com/channel/UC...) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 21. НОВЕМБАР 2021. ☞ Број 116. ☞ Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЉБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 21. / 14. НОВЕМБАР САБОР СВЕТОГ АРХАНГЕЛА МИХАИЛА	НЕДЕЉА 22 ПО ДУХОВИМА ГЛАС 5. Јутрење – Јеванђе. ЈЕДАНАЕСТО Васкрсно Јн. 21,1-14 Лит. Гал. 6,11-18 и Јев. 2,2-10; Јев. Лк.16, 19-31 и Лк.10,16-21 ЈУТРЕЊЕ У 9ч; ЛИТУРГИЈА У 10ч
ЧЕТВРТАК, 25. НОВЕМБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч
СУБОТА, 27. НОВЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 28. НОВЕМБАР СВЕТИ МУЧЕНИЦИ ГУРИЈЕ, САМОН И АВИВ	ЈУТРЕЊЕ У 9ч; ЛИТУРГИЈА У 10ч
ЦРКВА ЈЕ ОТВОРЕНА ЗА БОГОСЛУЖЕЊА ДО НАЈВИШЕ 30 ПРИСУТНИХ	

САБОР СВЕТОГ АРХАНГЕЛА МИХАИЛА - АРАНЂЕЛОВДАН

Побожно празновати Сабор светих Ангела света Црква је примила предањем богонадахнутих Отаца, одбацивши незнабожачко поштовање ангела, измишљено од јеретика и идолопоклоника. Јер још у Старом Завету, када људи одступише од Бога, Саздаатеља свога, почеше се клањати створењима Божијим и делима руку својих, правећи идоле по прилици видљиве твари, од онога што је горе на небу или доле на земљи (2 Мојс. 20, 4). Тада људи, сматрајући да сунце, месец и звезде имају душу живу, приношаху им жртве као боговима; исто тако приношаху жртве и ангелима као боговима. О томе се каже у књизи о Царевима: "кађаху Ваалу, сунцу и месецу и звездама и свој војсци небеској", то јест ангелима, јер они и јесу небеска војска, као што је речено у Еванђељу; и уједанпут се појави с анђелом мноштво војника небеских (Лк. 2, 13). Такво неправилно поштовање ангела било је

веома распрострањено у доба светих апостола. Искорењујући такво неправилно поштовање ангела, свети апостол Павле говори: „Нико да вас не вара по својој вољи изабраном понизношћу и обожавањем ангела, упуштајући се у оно што није видно, и узалуд надимајући се умом тела свог, и не држећи се главе“, тојест Христа. Јер у то време беху неки јеретици, наизглед смирени, но охоло сматрајући да својим уздржљивим и чистим живљењем подражаваху ангеле. И они учашу да се ангелима чини исто поклоњење као и самоме Богу.

Свети Дионисије Ареопагит, ученик апостола Павла, онога апостола, који се уздиго до у треће небо, описао је ових девет чинова у књизи „О небесној Јерархији“. Тих девет чинова деле се на три јерархије: највишу, средњу и најнижу; и у свакој од њих су по три чина:

1. Серафими, Херувими и Престоли;
2. Господства, Силе и Власти и
3. Начала, Архангели и Ангели.

Ангели су у небеској јерархији од свих чинова нижи и људима најближи. Они јављају људима мање тајне и намере Божије, и поучавају људе да врлински и праведно живе по Богу. А придодани су они да чувају свакога од нас верујућих: врлинасте придржавају да не падну, пале подижу, и никада нас не остављају, макар и сагрешили, јер су свагда готови помагати нам, само ако ми сами пожелимо.

За челника и војводу свих ових девет чинова анђелских постављен је од Бога свети Архистратиг Михаил, као верни служитељ Божи. (Сајш СПЦ)

ПРОВАЛИЈА КОЈА ДЕЛИ РАЈ И ПАКАО

Најзначајније казивање о рају и паклу сазнајемо од Свезналца. Од Онога који је све створио и Који је Господар неба и земље. Данашње Јеванђеље јасно говори, пре свега, о томе да постоји рај и пакао. Да то није нека измишљена и непроверена прича. Господ то саопштава кроз причу „о богаташу и Лазару“. Богаташ је неко ко је провео живот у сталном весељу и ко није имао прилику да види људе у својој непосредној близини, а поготову, није био спреман да им помогне. Јер, онај ко не види другога човека, због своје заузетости, тај нема шансу да разуме потребе овога а самим тим и да му помогне. Јер, на крају, како можете помоћи некоме ако не знате каква му је помоћ потребна. Казивање о рају и паклу је истина, јер оно долази од Истине. Господ Исус Христос, Који себе назива Истином, тврди да је богаташ после смрти отишао у пакао и да се „мучио у њамену“ (Лк.16,24).

Оно што нисмо знали пре овога откривења јесте чињеница да се људи – душе умрлих на оном свету виде, али да се не мешају. То је јасно из чињенице да богаташ види Лазара „у наручју Аврамовом“ односно у Царству Небеском – Рају. Богаташ моли оца Аврама да му пошаље Лазара „да умочи у воду врх од њрста својега да ми расхлади језик“ (Лк. 16,24). Јасно нам је, такође, и то да се душе умрлих смештају на једно или друго место одмах после смрти. Разговор између богаташа и Аврама (Лк.16, 23-31) открива нам и то да људи у рају нису кивни на људе у паклу, није да им неће да помогну, већ је између њих „велика провалија“ те им је то немогуће учинити (Лк.16,26). Чак шта више, видимо овде да Аврам назива богаташа сином, што јасно говори о томе да постоји и даље заједница између свих људи – створења Божијих. Једини је проблем у томе што после смрти у Царству Небеском више

немају могућности да помогну једни другима због непремостиве „провалије“. Ова „провалија“ није географски појам – препрека већ је тотална препрека између врлине и огреховљености. Аврам, који је био човек светог живота, назива богаташа – грешника својим сином, и не одбацује га лично, али то више није у његовој моћи да било шта учини за њега.

Такође, треба напоменути овде да прелазак у Вечност не мења људе суштински. Они остају на нивоу онога духовног стања у коме су се затекли у тренутку њихове физичке смрти. На пример, богаташ се ништа не каје. Он је и даље надмен. Он и даље не види у Лазару брата, некога ко је раван њему. Не. Он Лазара чак и у овој прилици посматра као некога мање важног, као слугу. Због тога он и говори оцу Авраму: „Пошаљи Лазара да умочи врх од њрста свога и накваси ми језик“.

Један занимљив асџект ове њриче даје нам Св. Владика Николај: „Но, за њазитије врло важну сџвар, да Госџод не сџомиње име боџаџашево, а име бедника сџомиње. И кроз целу њричу име боџаџашево осџаје несџоменуџо, док се Лазарево име сџомиње и на земљи и на небу. Шџа џо значи? Није ли џо сасвим суџроџно обичају људском, да џамџије и сџомињу имена боџаџаша, и да имена сиромаша или не џамџије, или, ако их и знају, не сџомињу их? Као безимене сени џросџаци ходе или џужу џо земљи међу људима, сви са једним оџиџџим именом – џросџак, док се име боџаџаша разлеже дворанама, џева у џесмама, џише џо исџориџама и новинама, изрезује на сџоменџама.

Баш заџо Госџод и не сџомиње име боџаџашево, да не би дао и сувџше Chesџи ономе коџа су људи џо-лико Chesџивовали, и да би џоказао да су судови Божџи друкџиџи од судава људских, и Chesџо сасвим суџроџни овима. Он није дошао на земљу да џосџуџи у свему као шџо џосџуџају људи са људима неџо да џокаже како ће небо џосџуџиџи са људима. И већ самим џим џро-

џушџањем имена боџаџашево Он оџкрива једну небеску џајну“.

Јер, на крају, није ли богаташ побрао сву славу овде на земљи? Он није „скуџлао блаџо џамо џе рђа и мољац не унишџавају и џе лоџови не џоџкоџавају и не крагу“ (Мџ.6,20). Само је то благо могло да га спроведе до „Наручја Аврамова“. То би могло да се стави у један шири контекст о овоземаљском живљењу. Наиме, сведоци смо да су богаташи овде на земљи људи од угледа. Сви им тапшу, хвале их и уздижу до нарочитих висина, а овима то све годи. Они се уљуљкају у тај сумњиви и лажни хвалоспев и просто немају довољно времена да озбиљно мисле на себе и свој духовни живот. Тако, најуспешнији људи, којима су се десетине хиљада људи дивили, бивају врло брзо заборављени. Када дођу у Небо, тамо их чека горе обџашњен рај и пакао и, ако они немају довољно добрих дела или ако милост Божија не може да покрије њихове грехове, они ће се наћи у том безименом делу, где име више ништа не значи. С друге стране, светитељи Цркве Христове, најчешће су се својим физичким сиромаштвом прославили и учинили да им име постане незаборавно. Ослобађајући се материјалне бригае о себи у свету, они су сву снагу свога бића посветили Богу и животу у заједници – Цркви Христовој. На овај начин они су постали незаобилазни у призивању њиховог имена и дела у свест људи свих векова, јер су постали живи пример онога што је суштински важно у животу једног бића Божијег. Искуство Цркве говори да надменост као и други греси, који проистичу из гордости, не могу никога прославити, већ да је за прослављање некога бића Божијега потребно да Небо проговори. Јер, Бог је тај Који награђује небеском наградом, а само они који имају награду Неба могу

имати и записана имена и на Небу и на Земљи.

Порука ове приче у ово време, када се људи боре против Бога, на један посебан начин, када нам је слобода угрожена односно у много чему већ одузета, када нам је достојанство одузето или се одузима, када се све више надвија црни плашт неверице на све што се дешава и када нам је потребно охрабрења и Божијег присуства, јесте јединствена: Боримо се да будемо у врлинском делу Неба! Амин.

Проша Милорад Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН: 21. НОВЕМБАР

ЈЕДНО ТИЈЕЛО, ЈЕДАН ДУХ (Еф. 4, 4)

Да се старају верни, да буду *једно тијело и један дух*; то препоручује свети апостол. Под једним телом разуме се једна вера, без цепања,

без јереси, без самовоље: цела Црква је једно тело, које глава Христос. Под једним духом разуме се љубав, љубав пламена свих верних према Христу, од кога произлази и узајамна љубав. Множина да буде као једнина; много људи као један човек. То је чудо хришћанске вере и хришћанске љубави. Нема те силе у свету, која може бити јачом споном међу људима. Ни иста крв, ни исти језик, ни исто огњиште, ни исти родитељи, нити ма какви материјални интереси – ништа од тога није ни издалека онаква силна спона као вера и љубав хришћанска. Том силом и неодољивом споном повезани су сви чланови Цркве међу собом. И Црква Божја стоји као један човек, у времену и у вечности – *једно тијело, један дух*. Овом чудесном јединству ништа тако не противречи

као гордост појединих људи. Гордост криви веру, хладни љубав, гордост ствара јереси, цепа Цркву, жртвује добро целине угодности личној. Гордост је у суштини одсуство вере и љубави. Нека нас Бог, браћо, сачува од гордости, праисконог недуга рода људског. Да би били вазда *једно тијело и један дух* у Господу нашем Исусу Христу. Теби Господе Исусе, Теби Главо Цркве, Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. владика Николај

DEATH IS INEVITABLE

AND THE CLOCK IS TICKING

At seventy-four years of age I am no spring chicken, as the saying goes, and I've been confronted anew about my advanced age as I've witnessed my younger brother dealing with serious heart problems, and two aging priest friends facing serious health issues of their own.

Although the clock is ticking for all of us, once we begin to witness the decline of close friends, we realize that life itself is but a fleeting moment in time, and the promise of eternity with God becomes something more than simple theological speculation.

A doctor friend made the observation that the greatest hazard to our life is conception, because it is a death sentence. From the moment we are born we begin to die. The best way to approach the inevitability of our own death is to face it head on. Yet our culture fears death, avoids the thought of death, and masks it with platitudes when it does happen.

My best friend in college died back in 2007. Since he was the only member of the Orthodox Church in his family they chose to have him cremated, so there was no final kiss, no burial, no closure. Following the funeral in the parish church his priest and I joined his family and friends at an art gallery, where his work was often featured. While mingling with his wife, son and their friends, I happened upon a small box sitting on a pillar meant for a sculpture. Looking closely I saw decoupage photos of my friend's life. Among them was a photo of the two of us taken back in the 60's, during our college days. Looking around to make sure no one was looking, I lifted the box in order to take a closer look at the photo.

Instantly I knew it was my friend's ashes, given the weight of the box. Laughing to myself, I knew he'd have been amused at the site of me discovering I was holding his remains in this small box.

Since my friend was not responsible for the cremation, an Orthodox service was allowed. His priest, Father Nicholas, and I had a

long discussion about the American approach to death, how we send our dying family members off to rest homes or hospices, and do everything we can to keep the unpleasantness of death out of sight.

Since we fear death, we do everything we can to avoid looking at it. Cremation is a convenient way of denying the reality of death because there is no body. Yet we Orthodox know that a burial service with an open coffin and graveside service are of benefit to friends and family because the whole process helps with closure.

Lowering the casket into the ground while everyone is there and allowing each person to drop a handful of earth into the grave, is a wonderful way of walking ourselves through the grief process. Denying the reality of death by hiding it from our consciousness only promotes a longer period of suffering loss of our loved one.

I have chosen the site of my own burial on the grounds of the monastery and hope to have a simple pine box built while I can still look at it. Setting it up in a corner of my cabin would allow me to use it as a bookcase before my death, remembering a man I once knew who used his pre-need coffin as a wine rack.

Facing my own mortality better prepares me for that moment when I will be standing before God and accounting for my life. I'm not in a hurry mind you. I'm praying God will give me many years more to repent. However, it is good that I think about my own death, for avoiding the thought will not prolong my life, but it can lead me to put off repenting of my sins.

*Love in Christ,
Abbot Tryphon*

У СЛАВУ И ЧАСТ СВЕТОГ АЛЕКСАНДРА НЕВСКОГ

ИЗВОД ИЗ ПРОПОВЕДИ ПАТРИЈАРХА
ПОРФИРИЈА НА Св. АЛЕКСАНДРА
НЕВСКОГ, 18. НОВЕМБРА 2021.

ПАТРИЈАРХ ЈЕ НАЧАЛСТВОВАО
Св. ЛИТУРГИЈИ У ИСТОИМЕНОЈ
БЕОГРАДСКОЈ ЦРКВИ.

И ево, Свети Александар Невски је наш најрођенији ближњи, јер је човек Христов и рођен је у руском народу, али истио иако једнако близак и вољен и у српском народу. Доказ шоме је овај свети храм. На овом месту са краја 19. века руски војници су подијели цркву у виду шатора. Када је тај шатор премештен на друго место, подијелили су

била дрвена црква, а затим је краљ Петар осветио камен темељац овом храму који је довршио краљ Александар, који је посебно поштовао и волео и молио се Богу да га молићвама Светио Александра Невској заштити. У довршењу храма на овом месту су учествовали и бројни руски уметници, који су после револуције дошли у Србију заједно са више од тридесет епископа на челу са митрополитом Антонијем Храјовицким, синонима свештеника и мноштвом верника. Подијели су овај храм да буде место сабирања, молиће Светио Александру Невском и молиће да он нас заштити пред Богом, јер су краљ Александар и његов отац, а и сви православни Срби, видели у Александру Невском оно што је био Свети Сава – принц, војсковођа, владар који свој живој завршава као монах, показујући тиме да ми православни народи не раздвајамо оно што је друштвено, оно што је државно уређење и поредак, од онога што је духовни поредак.

Друштво не може да се дели на живој који је изван Цркве, а то значи изван истине која се назива Христос, изван јеванђељских вредности, и живој који се усиројава по принципу: све нам је дозвољено. Свети Александар Невски је на је послао, а ми смо овде записали, не-

гову поруку и изреку: Бог није у снази него у истини. Није, дакле, Бог у сили овога света, која није за презир, али сила овога света ако није укорењена и утемељена у истини, у Христу, у ономе чему нас учи наша Православна Црква, замалена је та сила и сама себи ће постати пре или касније камен сиотицања. Али ако појединац и ми као заједница и поред посршања, и поред падова, и поред одстојања понекад од

принципа за које смо се одредили, иако на почетку и на крају увек имамо истину Христову, светосавску, истину Александра Невској као темељ свога постојања, макар заиста посршали, падали и изледало да смо поражени, пре или касније истина мора добити своје место. Истина и сама по себи јесте победа. Онај који иако живи то зна.

МИСЛИ СВЕТИХ ОТАЦА

Бог је опремио човека не да буде довољан самом себи, него и многим другим људима. Због тога Павле верујуће људе назива светилом (Филип. 2.15) показујући да они треба да буду корисни и другима, јер светило, ако би светлило само себи, не би било светило. Због тога каже да су гори од Јелина они који се не старају о ближњима, овако говорећи: ако ли ко о својима, а особито о домаћима не промишља, одрекао се вере и гори је од неверника.

*(Дела светио Јована Златоустој,
1. књига, стр. 142.)*

Какав стид за многе од нас, који се трудимо да само себе оперемо, а двапут више трудимо се да друге упрљамо! О, браћо моја, то ми браћу рођену прљамо! И Христос плаче кад види како ми блатом клевете прљамо оне које је Он крвљу својом опрао.

*(Охридски пролој св. Владике
Николаја)*

ГОДИШЊА СКУПШТИНА НАШЕ
ЦРКВЕНЕ ОПШТИНЕ ОДРЖАЋЕ СЕ

У НЕДЕЉУ, 12. ДЕЦЕМБРА 2021.
У 13 ЧАСОВА

АКО БУДЕ ДОЗВОЉЕНО
ПАНДЕМИЈСКИМ МЕРАМА КОЈЕ
ТАДА БУДУ НА СНАЗИ